

Arrest

nr. 190 095 van 26 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2017.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juli 2017.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 20 juli 2017, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 25 juli 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2015 en heeft zich voor de tweede keer vluchteling verklaard op 30 juni 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 5 juli 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd per drager betekend op 5 juli 2017.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u een soenniet, afkomstig uit Faisalabad in de provincie Punjab. U verklaarde op jonge leeftijd naar Karachi (Sindh) verhuisd te zijn om er te gaan werken. U bent er in (ongeveer) 1975 gehuwd met Taj Begum en heeft met haar zes kinderen. U was handelaar in lederen jassen en heeft uw hele verdere leven in de wijk Nazimabad in Karachi gewoond. Voor uw zaken reisde u ook geregeld naar het buitenland. U verklaarde aanhanger te zijn van de Sunni Tehreek en deelgenomen hebben aan activiteiten, bijeenkomsten en manifestaties van deze organisatie. Ongeveer drie tot vier jaar geleden zou u de lokale voorzitter van de Muttahida Qaumi Movement (MQM), Abid Hussain, geleidelijk aan zijn beginnen overtuigen zijn leven anders te leiden. Jullie zouden bevriend geraakt zijn, samen zijn gaan bidden en ook plannen ondernomen hebben samen zaken te gaan doen in Maleisië. Abid Hussain zou ook op uw advies zijn activiteiten voor zijn partij hebben gestaakt. Nadat jullie op een dag de moskee verlieten, zou Abid Hussain zijn neergeschoten, naar u vermoedt omwille van het feit dat hij zijn partij de rug had toegekeerd. Zelf zou u het incident op een haar na gemist hebben en naar huis zijn teruggekeerd. Wel zouden er onbekenden enkele keren naar uw huis gekomen zijn en naar u hebben geïnformeerd. U zou nog naar de begrafenis van uw vriend geweest zijn. Gezien uw echtgenote en kinderen bang geworden zouden zijn voor mogelijke problemen omwille van uw betrokkenheid, zouden ze u het huis hebben uitgezet. U zou uw familie niet hebben kunnen overtuigen van uw onschuld en zijn ondergedoken in de wijk Bihar Colony, Karachi. U zou ongeveer in september 2015 Pakistan verlaten hebben. U zou naar Italië gevlogen zijn en van daaruit verder gereisd zijn, over Zwitserland en Frankrijk, naar België. Een aangekomen in België, zou u beslist hebben terug te keren naar Pakistan. U zou over land naar Roemenië zijn gereisd en daar het vliegtuig richting Pakistan genomen hebben. Daarop zou u slechts een tiental dagen in Karachi verbleven hebben en op aanraden van uw vrienden opnieuw vertrokken zijn. Nog steeds in september 2015 zou u Pakistan dan definitief verlaten hebben. U zou een vlucht van Karachi, via Istanbul, naar Italië hebben genomen. Van daaruit zou u over land, met de wagen en verder per trein, zijn verder gereisd om finaal in België aan te komen waar u op 18 september 2015 asiel aanvraag. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw originele Pakistaanse identiteitskaart, een origineel oud Pakistaans paspoort van u (1993-1995), een originele lidkaart van de Kamer van Koophandel (Karachi, 2006-2007), een origineel certificaat betreffende uw belastingnummer, een originele Indiase brochure met foto van uw bezoek (2004) en twee prints van een internetartikel.

Op 20 juli 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof worden gehecht aan uw bewering recent vertrokken te zijn uit Karachi, noch slaagde u er in uw relaas ook nog maar enigszins aannemelijk te maken. U tekende beroep aan tegen deze beslissing, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), bevestigde voorgaande beslissing op 22 augustus 2016. U ging niet verder in beroep, noch keerde u terug naar uw land van herkomst. Op 12 november 2016 diende u een aanvraag in tot medische regularisatie (9ter), maar deze werd door de DVZ onontvankelijk verklaard op 8 maart 2017.

Op 26 juni 2017 werd naar aanleiding van een controle door de Belgische autoriteiten vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond. U werd daarop overgebracht naar het gesloten centrum te Steenokkerzeel, van waar uw repatriëring naar Pakistan werd voorzien op 4 juli 2017. Op 30 juni 2017, en dus vier dagen voor uw nakende repatriëring diende u echter een tweede asielaanvraag in. U haalde geen nieuwe elementen aan, al legde u wel uw originele Pakistaans paspoort voor. U verklaarde te vrezen voor de luchthaven, uw leven zou in gevaar zijn en u zou vernederd worden door uw schuldeisers. U voegde daar ook aan toe medische problemen te kennen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de

zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. Zo verwees u slechts zeer vaag naar de moord op uw vriend en de vrees voor uw leven. Tijdens uw allereerste asielaanvraag werd echter reeds op omstandige wijze gemotiveerd waarom geen geloof kon worden gehecht aan uw relaas. Zo bleek naast uw beweerde moment van vertrek uit Pakistan ook uw asielrelaas an sich absoluut niet aannemelijk. Deze beslissing en motivering werd nadien ook door de RvV bevestigd. Dat u dit relaas nu zondermeer (en eerder vaag) wenst te herhalen, zonder dat u argumenten aanhaalt die de eerdere bevindingen gedaan door het CGVS in een ander daglicht zouden plaatsen, is onvoldoende. U legde nog steeds geen enkel document neer waaruit zou moeten blijken dat u in Pakistan dergelijke problemen hebt gekend. Wat betreft uw eerder summiere bewering dat u zou worden vernederd door uw schuldeisers, dient vooreerst te worden vermeld dat het bevreemdend is dat u dit nooit eerder zou hebben aangehaald toen u daar evenwel de kans toe had. Bovendien verwees u slechts in zeer algemene bewoordingen naar deze vernedering, zonder verder te preciseren om wie of wat het zou gaan. U wist voorgaande hoe dan ook niet te staven waardoor dit eigenlijk niet meer dan een blote bewering is, die u geenszins wist te concretiseren. Uw paspoort staat dan wel uw identiteit, hetgeen nooit eerder werd betwist, maar volstaat allerminst om uw geloofwaardigheid te herstellen. Zo blijkt het immers nog steeds niet om uw meest recente paspoort te gaan, daar dit exemplaar reeds in 2014 vervallen is en er zelfs melding wordt gemaakt van een nieuw paspoort. Uw meest recente paspoort legde u evenwel niet voor. Bovendien blijkt uit de stempels enkel dat u Pakistan hebt verlaten in juni 2014, en niet zoals u beweerde in september 2015. **Dergelijke vaststellingen zijn tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid eens te meer.**

Volledigheidshalve voegt het CGVS ook nog toe dat u melding maakte van medische problemen. Hoewel u deze niet wist te staven, wenst het CGVS er op te wijzen dat u zich voor medische problemen tot de geijkte procedure 9ter dient te wenden.

Tot slot stelde u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan ook "de luchthaven" te vrezen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt evenwel niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden.

De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te

Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie **Sindh** te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof, waarbij leden van sjiitische gemeenschap, de Hazara of de Ismaelieten gevisieerd worden.

Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er gedaald.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat alle verblijfsprocedures waarvoor de DVZ wel verantwoordelijk is, allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn middel, afgeleid uit de schending van artikelen 62, en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 27 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat de data vermeld in de bestreden beslissing niet overeenstemmen met deze vermeld in het arrest van de Raad naar aanleiding

van de eerste asielaanvraag. Verzoeker leidt daaruit af dat het dossier onzorgvuldig werd behandeld. Voorts stelt verzoeker vast dat niet alle nieuwe elementen werden besproken in de bestreden beslissing. Verzoeker licht toe dat hij stelde "*dat hij telefonisch contact had met de broer van de persoon die werd vermoord, S.I.*", en hij op die manier in het bezit wilde komen van een kopij van het krantenartikel van de moord. Ook daaruit leidt verzoeker af dat het dossier onzorgvuldig werd behandeld. Verzoeker vervolgt dat de CGVS kort door de bocht gaat wanneer hij stelt dat verzoeker vaag is gebleven. Hij wijst er op dat hem op geen enkel moment werd gezegd dat hij in detail diende te vertellen over de problemen waarop hij zijn tweede asielaanvraag steunde. Hij heeft een overzicht gegeven van de problemen die hij vreesde. Verzoeker wijst tevens op zijn leeftijd 67 jaar en meent dat hij door het CGVS had uitgenodigd moeten worden zodat hij verdere informatie had kunnen toevoegen aan zijn dossier. Verzoeker wijst voorts op zijn hangende procedure 9ter is van oordeel dat hij het recht moet hebben om zijn procedure ten gronde behandeld te zijn aangezien hij tevens in dit kader een schending artikel 3 EVRM inroept. Tot slot wijst verzoeker er op dat de bestreden beslissing ten gronde motiveert over de subsidiaire bescherming en het CGVS zich baseert op een rapport dat niet recent is, namelijk juli 2016. Tot slot wijst verzoeker op zijn origineel paspoort.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen.

2.3.1. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "*Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.*"

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag (deels) steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name de moord op zijn vriend A.H..

In 's Raads arrest nr. 177 296 van 3 november 2016 werd ten aanzien van dit voorgehouden asielmotief het volgende gesteld:

“Vervolgens wordt opgemerkt dat verzoeker al de motieven van de bestreden beslissing inzake zijn asielaanvraag volledig ongemoeid laat. Verzoeker wijst er in het verzoekschrift alleen maar op dat MQM in Canada beschouwd wordt als een terroristische organisatie, maar dit doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing, waarin uitgebreid wordt gemotiveerd over het volgende. Verzoeker maakt zijn beweerde recente aanwezigheid in Karachi (Pakistan) en zijn beweerde vertrek uit Pakistan in september 2015 niet aannemelijk - verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af over het paspoort dat hij zou gebruikt hebben voor zijn laatste reis van Pakistan naar Italië en over zijn verblijfplaatsen de laatste periode in Pakistan legde verzoeker uiteenlopende verklaringen af; - de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door verzoeker aangehaalde problemen wordt op ernstige wijze ondermijnd omdat verzoeker zou zijn teruggekeerd of zou hebben willen terugkeren naar Pakistan; - verzoeker legde uiteenlopende, opmerkelijke en uiterst vage verklaringen af over het feit dat het de ‘bekering’ van zijn vriend A.H. zou zijn die hemzelf en daarna ook verzoeker in de problemen bracht -; verzoekers verklaringen over deze ‘bekering’ kunnen niet overtuigen; - verzoeker legde uiteenlopende verklaringen af over zijn vriend A.H., zijn politieke rol en zijn dood; - het is allerminst aannemelijk dat verzoeker, op het ogenblik dat hij zelf gezocht werd, de begrafenis van zijn vriend nog zou hebben bijgewoond; - er kunnen ernstige vraagtekens worden geplaatst bij verzoekers eigen engagement voor de Sunni Tehreek (verzoeker kon zeer weinig details geven over deze organisatie); - verzoeker heeft helemaal niets ondernomen in Pakistan om iets aan zijn problemen te doen, hij is nooit naar de politie gestapt of heeft nooit een advocaat gecontacteerd of op enige andere wijze de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten ingeroepen; - verzoeker is geschoold, kent verschillende talen, was zelfstandig zakenman en is voldoende zelfstandig en initiatiefrijk om bij een terugkeer naar Pakistan in zijn eigen levensonderhoud te voorzien; - hij is afkomstig uit de Punjab, meer dan 1000 kilometer verwijderd van zijn lokale problemen in Karachi, hij is het Punjabi machtig en hij heeft daar nog familie, hij kon zijn lokale problemen ontlopen door zich daar te vestigen maar gaf aan niet meer in Pakistan te willen wonen; - verzoeker zou ook nog anderhalf jaar na zijn problemen, zonder noemenswaardige problemen in een andere wijk van Karachi hebben verbleven; - verzoeker verklaarde bij zijn eerste aankomst in Europa en ook bij zijn definitieve vertrek uit Pakistan, tal van Europese landen te zijn gepasseerd. In deze landen heeft hij nooit asiel aangevraagd, dit ondermijnt zijn vrees voor vervolging in belangrijke mate, van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming kan nochtans verwacht worden dat hij asiel aanvraagt zodra hij er de kans toe heeft. Dat hij dit eerst niet wist, vervolgens naliet en dan pas in België asiel aanvraeg, is geen afdoende uitleg. De Raad sluit zich aan bij deze onbetwiste motieven die deugdelijk en pertinent zijn en steun vinden in de stukken van het administratief dossier.”.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

Naar aanleiding van verzoekers tweede asielaanvraag stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dienaangaande het volgende vast: *“U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. Zo verwees u slechts zeer vaag naar de moord op uw vriend en de vrees voor uw leven. Tijdens uw allereerste asielaanvraag werd echter reeds op omstandige wijze gemotiveerd waarom geen geloof kon worden gehecht aan uw relaas. Zo bleek naast uw beweerde moment van vertrek uit Pakistan ook uw asielaanvraag an sich absoluut niet aannemelijk. Deze beslissing en motivering werd nadien ook door de RvV bevestigd. Dat u dit relaas nu zondermeer (en eerder vaag) wenst te herhalen, zonder dat u argumenten aanhaalt die de eerdere bevindingen gedaan door het CGVS in een ander daglicht zouden plaatsen, is*

onvoldoende. U legde nog steeds geen enkel document neer waaruit zou moeten blijken dat u in Pakistan dergelijke problemen hebt gekend." (eigen onderlijning)

In de mate verzoeker de commissaris-generaal verwijt geen rekening te hebben gehouden met wat hij stelde in zijn tweede asielaanvraag, namelijk dat hij telefonisch contact heeft gehad met de broer van de persoon die werd vermoord en hij alzo in het bezit wenste gesteld te worden van een kopij van het krantenartikel van de moord, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker niet verder komt dan een blote bewering en geen enkel stuk neerlegt om zijn relaas te ondersteunen zoals correct wordt vastgesteld in de besteden beslissing. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker er blijkbaar aan voorbij gaat dat aan zijn asielmotief, de moord op zijn vriend, en de voorgehouden vervolgingsfeiten geen enkel geloof wordt gehecht. Voorts dient te worden opgemerkt dat ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, gelet op het feit dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

In de mate verzoeker in dit verband nog stelt dat het CGVS te kort door de bocht gaat waar deze stelt dat verzoeker vaag is gebleven, hem niet werd meegedeeld dat hij de problemen waarop hij zich steunt in zijn tweede asielaanvraag in detail moest vertellen, hij voorts verwijst naar zijn leeftijd, en hij meent dat het CGVS hem had moeten uitnodigen voor een gehoor zodat hij verdere informatie kon toevoegen aan zijn dossier, gaat verzoeker er aan voorbij dat hij bij zijn tweede asielaanvraag verwijst naar een in zijn eerste asielaanvraag ongeloofwaardig bevonden relaas en vervolgingsfeiten, hij niet verder komt dan blote beweringen over een telefonisch contact met de broer, geen enkel ander stuk dienaangaande indient, en in het verzoekschrift ook geen enkele toelichting geeft over welke (essentiële en nieuwe) elementen hij dan wel had willen toevoegen die niet in overweging zijn genomen. Voorts kan worden verwezen naar de "*schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag*" waarin duidelijk vermeld wordt op welke wijze de aanvraag moet ingevuld worden: "*Het CGVS is niet verplicht om u op te roepen voor een persoonlijk gesprek. Het is bijgevolg erg belangrijk dat u alle nieuwe elementen ter ondersteuning van uw aanvraag aanbrengt in deze schriftelijke verklaring of uitlegt waarom dit volgens u niet mogelijk is.*"

2.3.3. In het kader van onderhavige, tweede asielaanvraag volhardt verzoeker derhalve in zijn eerdere ongeloofwaardig bevonden verklaringen.

Daarnaast heeft verzoeker volgende elementen aangevoerd in zijn tweede asielaanvraag: "*de luchthaven*" en zijn "*schuldeisers*". In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gesteld: "*(...)Wat betreft uw eerder summiere bewering dat u zou worden vernederd door uw schuldeisers, dient vooreerst te worden vermeld dat het bevreemdend is dat u dit nooit eerder zou hebben aangehaald toen u daar evenwel de kans toe had. Bovendien verwees u slechts in zeer algemene bewoordingen naar deze vernedering, zonder verder te preciseren om wie of wat het zou gaan. U wist voorgaande hoe dan ook niet te staven waardoor dit eigenlijk niet meer dan een blote bewering is, die u geenszins wist te concretiseren. (...) Tot slot stelde u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan ook "de luchthaven" te vrezan. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt evenwel niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*"

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International,

Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.”.

De Raad sluit zich aan bij deze onbetwiste motieven die deugdelijk en pertinent zijn en steun vinden in de stukken van het administratief dossier.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker ook niet betwist dat hij nog altijd niet zijn laatste paspoort voorlegt. Ook dit motief is deugdelijk en pertinent en wordt door de Raad beaamd.

2.3.4. Wat verzoekers medische problematiek betreft stelt de Raad vast dat verzoekers *9ter* onontvankelijk werd verklaard door het bestuur en zijn beroep hangende is bij de Raad. In de mate verzoeker meent dat dit nieuwe elementen zijn en in het kader van zijn *9ter* een schending werd ingeroepen van artikel 3 EVRM, licht hij geenszins toe op welke wijze zijn medische problematiek en de hangende procedure “*de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*” Waar verzoeker nog verwijst naar zijn verzoekschrift *9ter* wijst de Raad er op dat dit een andere procedure betreft. Het is aan verzoeker om in zijn verzoekschrift afdoende en concreet zijn grieven ten aanzien van artikel 3 EVRM toe te lichten.

Artikel 3 EVRM vereist dat de verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt op te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd van artikel 3 EVRM.

2.3.5. Zo verzoeker nog stelt dat de commissaris-generaal de zaak ten gronde heeft onderzocht en het *in casu* niet meer gaat over het al dan niet in overweging nemen, maar of al dan niet de subsidiaire bescherming moet toegekend worden, kan hij niet worden gevolgd.

Artikel 57/6/2 bepaalt het volgende: “*Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.(...)”*

Derhalve dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing correct bestaat uit twee delen: (i) zijn er al dan niet nieuwe elementen aan de orde zoals omschreven in voornoemd artikel, (ii) een met redenen omklede motivering dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Met het louter betwisten van de motivering en de toelichting dienaangaande, meer bepaald de veiligheidssituatie in zijn land/streek van herkomst, en het verwijt dat de informatie niet meer actueel is

en dateert van 2016, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de informatie waarop de commissaris-generaal steunt niet meer correct zou zijn, of niet meer overeen zou komen met de actuele situatie, of dat hij uit de informatie niet de juiste conclusies heeft getrokken.

2.3.6. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag en de door hem bijgebrachte documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Zo verzoeker nog stelt dat de data van het arrest naar aanleiding van de eerste asielaanvraag niet correct zijn en daaruit de onzorgvuldigheid blijkt, kan de Raad slechts vaststellen dat het hier om een materiële vergissing gaat die geen enkel invloed heeft op de grond van de zaak en de beoordeling.

2.4. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS